

# РЕШЕНИЕ

№ 5311

гр. София, 30.07.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав**, в публично заседание на 17.07.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **7821** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място] 1113, район С., [жк], [улица], вх.А, ет.2 срещу ревизионен акт № [ЕГН]/15.12.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 1517/25.06.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА в потвърдената му част, на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 118707,71 лева и лихви в размер на 21804,76 лева.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. Не са правени никакви сериозни опити да бъдат открити доставчиците, а извършваните насрещни проверки са в противоречие с регламентираните в ДОПК правила и с методическите указания на Изпълнителния Директор на НАП. Инвокирани са доводи, че не е възможно ревизираното лице да търпи негативи, поради това, че неговите доставчици не са били намерени на известните адреси. Посочено е, че дружеството разполага с всички документи, изискуеми по ЗДДС и е изпълнило законовите изисквания, за да може да се възползва от правото на приспадане на данъчен кредит, което му е гарантирано от закона. Изложени са подробни аргументи досежно всеки

един от доставчиците. Оспорващият изтъква възражения, че органите по приходите не са се съобразили с практиката на Съда на Европейския Съюз и на Върховния Административен Съд по дела със сходен предмет. Според него данъчните субекти не могат да търпят вредни последици от неправомерното поведение на доставчиците си, защото ЗДДС не обвързва правото на данъчен кредит с допуснати нарушения от доставчика при начисляването и отразяването на данъка.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият, чрез адвокат Б. поддържа жалбата.

Отвeтникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт К. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1112428/02.11.2011 г., изменена със ЗВР № 1201052/06.02.2012 г., издадена от Началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от 18.11.2008 г. до 30.09.2011 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1201052/23.03.2012 г. връчен на упълномощено от дружеството лице. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК са представени възражения, които са приети за неоснователни.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт № [ЕГН]/24.02.2012 г., от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед № К 1201052/26.03.2012 г., издадена от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил.

При проведеното съдебно производство беше изслушано заключение на ССЧЕ, приобщено към останалия събран доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на пълномощник на [фирма] на 30.03.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 17.04.2012 г. /вх. № 53-06-972/. Решение № 1517/25.06.2012 г. е връчено на представител на дружеството на 26.06.2012 г., поради което следва да се приеме, че подадената на 10.07.2012 г. чрез административния орган жалба /вх. № 53-02-392/, е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с горното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

1. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал органите по приходите да направят извода, че по издадените от дружеството фактури, подробно описани в РД не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. За да се провери дали тези изводи са правилни, следва да се обсъди заключението на допуснатата ССЧЕ.

Експертът е анализирал коректно наличните първични счетоводни документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 5 фактури, с общ размер на начисления ДДС от 12 480,78 лева. Предмет на доставките, съгласно описаното във фактурите са доставка на плодородна почва, подравняване с машини, ръчно подравняване, засаждане на разсад от декоративни видове, резитба на растения, окопаване с плевене на растения, забиване на колове за редици, изхвърляне на отпад и технически контрол и други. Всички разплащания са били извършвани в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурите като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Процесните фактури са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

На доставчика е извършена ревизия и е издаден РА № [ЕГН]/11.10.2011 г., според който доставките за данъчен период м. 10 и м. 11.2010 г. са квалифицирани в като „нереално извършени”.

2. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл.

32 от ДОПК.

Съдът кредитира заключението и в тази му част по мотиви, изложени в предходната точка.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 3 фактури, с общ размер на начисления ДДС от 6 400,78 лева. Предмет на доставките, съгласно описаното във фактурите е предпроектни проучвания и проектиране. Всички разплащания са били извършвани в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурите като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Процесите фактури са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

На доставчика е извършена ревизия и е издаден РА №[ЕИК]/19.08.2011 г., според който доставките за данъчен период м. 10.2009 г. са квалифицирани като редовни.

3. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Съдът кредитира заключението и в тази му част по мотиви, изложени в предходната точка.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 1 фактура, с начислен ДДС от 5 400 лева. Предмет на доставката е изработване на рекламна стратегия, печат на брошури, изработване на визитки и визуализация. Разплащането е извършено в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурата като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Процесите фактури са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

На доставчика е извършена ревизия и е издаден РА № [ЕГН]/21.02.2011 г., според който доставката към [фирма] за данъчен период м. 06.2009 г. е квалифицирани като редовна.

4. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл.

32 от ДОПК.

Съдът кредитира заключението и в тази му част по мотиви, изложени в предходната точка.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 1 фактура, с общ размер на начисления ДДС от 5 400 лева. Предмет на доставката, съгласно описаното във фактурите е изработване, доставка и монтаж на мебели в апартамент в Къмпинг „Градина”. Всички разплащания са били извършвани в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурата като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Процесите фактури са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

На доставчика е извършена ревизия и е издаден РА № 20001006927/08.12.2010 г., според който доставката за данъчен период м. 07.2009 г. е квалифицирана като нередовни.

5. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Съдът кредитира заключението и в тази му част по мотиви, изложени в предходната точка.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 6 фактури, с общ размер на начисления ДДС от 18 750 лева. Предмет на доставките, съгласно описаното във фактурите е доставка на пръст и пясък по договор. Всички разплащания са били извършвани в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурите като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Процесите фактури са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

На доставчика е извършена ревизия и е издаден РА № [ЕГН]/21.01.2011 г., според който доставките към оспорващия за данъчен период м. 10.2009 г. са квалифицирани като фиктивни.

6. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление

негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Съдът кредитира заключението и в тази му част по мотиви, изложени в предходната точка.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице доразви заключението си по отношение на този доставчик, посочвайки, че на доставчика е извършена ревизия и е издаден ревизионен акт, според който доставките за данъчен период м. 08.2009 г. са квалифицирани като редовни.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 1 фактури, с общ размер на начисления ДДС от 3 000 лева. Предмет на доставките, съгласно описаното във фактурите е доставка на пръст и пясък. Разплащането е извършено в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурата като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Документите са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

7. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Съдът кредитира заключението и в тази му част по мотиви, изложени в предходната точка.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, вещото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 7 фактури, с общ размер на начисления ДДС от на 23 878,98 лева. Предмет на доставките, съгласно описаното във фактурите е проектиране и дейности, отразени в приемо-предавателен протокол. Всички разплащания са били извършвани в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурите като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Процесните фактури са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

На доставчика е извършена ревизия и е издаден РА №[ЕИК]/04.08.2010 г., според който доставките за данъчен период м. 02.2010 г. са квалифицирани като редовни. Останалите данъчни периоди, не са били предмет на ревизията.

8. По отношение на издадените фактури от **[фирма]**.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до

доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Съдът кредитира заключението и в тази му част по мотиви, изложени в предходната точка.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на дружеството-доставчик, неговото лице не е могло да провери, как е извършено е счетоводното отразяване на фактурите.

В заключението е посочено, че доставчикът е издал към [фирма] 9 фактури, с общ размер на начисления ДДС от на 32 739,32 лева. Предмет на доставките, съгласно описаното във фактурите е доставка на почва. Всички разплащания са били извършвани в брой.

Оспорващият е осчетоводил фактурите като разход по съответните сметки. Съставени са хронологични ведомости на сметките, аналитична и синтетична главна книга по периоди. Процесите фактури са намерили отражение в дневниците за покупки, а оттам и в СД за ДДС за съответните периоди.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

На доставчика е извършена ревизия и е издаден в РА № 20001003044/30.09.2010 г., според който доставките за данъчен период м. 02.2010 г. са квалифицирани като нередовни. Останалите данъчни периоди, не са били предмет на ревизията.

9. По отношение на издадените фактури от **[фирма]**.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. В дадения от органите по приходите срок представител на дружеството е дал отговор, че дружеството не е издавало, ДФ № [ЕГН]/18.06.2009 г., по която е начислен ДДС в размер на 2 310 лева.

При анализа на изложените по-горе фактически обстоятелства и доказателства, дава възможност на съда да направи изводи в следните насоки.

В повечето от процесните фактури стоките и услугите не са специфицирани по вид, количество и обем, т.е. не са спазени изискванията на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС. Не са посочени данни за вида на плащането - авансово, частично, междинно или окончателно. От представените документи не може да се установи как е формирана цената на всяка една доставка и какви материали и труд са вложени. Предвид на обстоятелството, че доставчиците не са открити, не е могло да се направи проверка на коректността на воденото счетоводство. В договорите липсват съществени елементи, от които да се направят изводи за това каква е била истинската воля на страните. Във фактурите не е отразено вида и количеството на закупените стоки и не е конкретизиран вида и обема на предоставените услуги. За нито един от доставчиците не са ангажирани доказателства за това, че е разполагала със съответния технически и технологичен ресурс за осъществяването на посочените строителни дейности. Основанието за издаването на повечето от фактурите е бланкетно – „пясък и пръст“ „проектиране“, „проучвателни дейности“ и т.н., чрез което се

потвърждава извода за нарушение на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС, съгласно който следва да се конкретизират доставяните услуги и стоки по вид, количество и съдържание. При последния от доставчиците [фирма] изобщо не може да става дума за реална доставка, защото такава фактура не е издавана от дружеството.

Изложеното не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от оспорващия доводи. Този факт се основава изцяло от анализа на представените доказателства. По тези съображения е необходимо да се сподели извода на органа по приходите, че данъкът е начислен неправомерно, т.е. че не налице право на приспадане на данъчен кредити на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на преpraщачата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесните фактури е отказано неправомерно. Касае се за

доставки на стоки и услуги с определена специфика, изискваща доставчика да притежава съответния материален и кадрови ресурс и опит. Независимо от представените договори, съдът не може да направи извод, че спорните доставки са осъществени в действителност или най-малкото в обема в който се твърди и точно от лицето, посочено като изпълнител на услугата. Нито в хода на административното производство, нито при извършената от вещото лице проверка са ангажирани достатъчно категорични доказателства, за това, че фирмите-доставчици са притежавали достатъчен технически, технологичен и кадрови потенциал да извършат процесните услуги. В подкрепа на направените изводи е и обстоятелството, че в хода на административното производство представител на нито една от процесните фирми-доставчици /освен на [фирма], което е отрекло издаването на процесната фактура/ не е открит на адресите по седалище и управление и съгласно констатациите не вещото лице те са deregистрирани по ЗДДС по инициатива на органите по приходите и към настоящия момент имат публични задължения в големи размери.

В разглеждания случай не намира приложение най-новата практика на С., обективирана в решение от 21.06.2012 г. по свързани дела С-80/2011 г. и С-142/2011 г., в което съдът е тълкувал разпоредбата на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО.

С посоченото решение С. дава отговори на два поставени въпроса. При първия е посочено, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а), член 220, точка 1 и член 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае на данъчнозадълженото лице право да приспадне от данъка върху добавената стойност, на който е лице платец, дължимия или платен данък за предоставените му услуги, поради това че издателят на фактурата за тези услуги или някой от неговите доставчици са извършили нарушения, без да доказва, въз основа на обективни данни, че въпросното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател на фактурата или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки, а при втория - член 167, член 168, буква а), член 178, буква а) и член 273 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото

лице да не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател.

Внимателният прочит на решението налага извода, че фактическите обстоятелства, по разглеждания от унгарски съд спор, който е отправил преюдициалното запитване, не се покриват с тези, установени по настоящето дело. Основната разлика е в това, че доставчиците са били известни и същите са представили в хода на проведените ревизионни производства всички, поискани им от органите на приходната администрация документи. В мотивите на решението на С. никъде не се споменава как би следвало да се подходи, ако доставчикът не е открит или е изобщо неизвестен, което е станало пречка за проверка на счетоводството му. В точки 63 и 64 от съдебния акт е посочено, че според практиката на Съда държавите членки следва да проверят декларациите на данъчнозадължените лица, отчетите на същите и другите относими документи (вж. Решение от 17 юли 2008 г. по дело Комисия/Италия, C-132/06, точка 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело P. K., F., Juźwiak, Oriowski, C-188/09, точка 21), а тази цел Директива 2006/112, и по-конкретно член 242 от нея, задължава всяко данъчнозадължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. За да улеснят изпълнението на тази задача, членове 245 и 249 от посочената директива предоставят на данъчните органи право на достъп до фактурите, които данъчнозадълженото лице е длъжно да съхранява съгласно член 244 от същата директива. Т.е. органите на приходната администрация не могат да откажат право на приспадане на данъчен кредит, на някое формално предвидено в националното законодателство основание, в случай, че те са получили достъп до счетоводствата на страните по доставката.

В разглеждания казус представители на всичките доставчици въобще не са открити. Без значение е, че фактурите са отразени в подаваните от [фирма] по електронен път СД, защото чрез това обстоятелство не може да се установи, дали доставките са извършени в действителност или не и дали това е станало точно от посоченото лице.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, за това, че същият не може да търпи негативни последици, от обстоятелството, че не е установено, че доставчиците са разполагали с човешки, технологичен и технически ресурс за осъществяване на спорните доставки. В практиката си ВАС нееднократно е посочвал, че след като изпълнителят не е разполагал с работници, фактът, че са първични и съпътстващи документи не е достатъчен, за да се приеме, че описаните в тях услуги са извършени. Според настоящия съдебен състав от правна страна има значение, не дали доставките са извършени в действителност, а дали са извършени от конкретното лице, посочено в първичния счетоводен документ, съставен във връзка с осъществената стопанска операция, защото само в този случай ще е налице данъчно събитие – осъществяване на услуга по смисъла на чл. 8 от ЗДДС и съответно, за получателя ще възникне правото на приспадане на данъчен кредит.

Неоснователен е релевириания довод, че след като с влязъл в сила РА, при някои от доставчиците, не е извършена корекция по отношение на осъществени от дружеството доставки към жалбоподателя, последният също

не може да търпи негативи. Този факт не е основание да се приеме, че е налице действително извършена доставка. В този смисъл е и решение от 31.01.2013 г. на С. по дело № 642 от 2011 г., съгласно което съдът приема, че само от факта, че в съставен на издателя на фактурата ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него данък върху добавената стойност, не може да се направи изводът, че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема сделка.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника разноски се дължат разноски. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК,  
**Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

#### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място] 1113, район С., [жк], [улица], вх. А, ет. 2 срещу ревизионен акт № [ЕГН]/15.12.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 1517/25.06.2012 г. на Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, [населено място].

**ОСЪЖДА** [фирма] със съдебен адрес: [населено място] 1113, район С., [жк], [улица], вх. А, ет. 2 и ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 2824,15 /две хиляди осемстотин двадесет и четири и 35 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..